

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii Generale a Vânătorilor

E. MARVAN

ANUL III
Iunie 1924

N=12

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE :

PREȘEDINȚI DE ONOARE : Mihail Sutzu și Antoniu Mocsony.
VICE-PREȘEDINȚI : Colonel G. G. Manu și N. Racotă.

PREȘEDINTE : Dinu R. Golescu.
SECRETAR GENERAL : M. D. Scraba.

No. 12

MEMBRI-CONSILIERI : Dinu C. Arion, Dr. C. Andronescu, Balaciu Petre, Principele Val. Bibescu, Dr. Dinu Brătianu, Dr. V. Bonachi, D. G. Brătianu, Barbu Catargi, General Cottescu, Dr. I. Costinescu, I. Cămărășescu, General M. Dancov, Petre Ghika, Gr. N. Greceanu, C. Iarca, G. Lakeman-Economu, Dr. C. Leonte, Dr. N. Mețianu, Dr. G. Nedici, Mih. Sc. Pherekyde, George Plagino, Gr. Rioșeanu, G. Schina, N. Schina, Ștef. Șendrea, Colonel C. V. Sterea, Dr. L. Scupiewski, Dr. G. Slavu, Dr. G. Udrișchi

CENSORI : N. Berindei, Dr. Amza Jianu, St. Gaillac, M. Flechtenmacher, Dr. I. Bejan și C. Mărescu.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate societățile de vânătoare se pot grupa în jurul ei.

TAXA DE INSCRIERE este numai 40 lei
(N'are cotizațiuni lunare sau anuale).

MEMBRII ADERENȚI: cei ce donează până la 100 lei.
MEMBRII ACTIVI: cei ce donează dela 100 lei în sus.
MEMBRII ONORIFICI: cei ce donează dela 1000 lei în sus.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii
Generale a Vânătorilor).

Publică: articole cu subiecte pur vânătorești; numele membrilor Uniunii; numele donatorilor; lista contravenienților la legea de vânătoare; dări de seamă a societăților de vânătoare, etc.

Abonament **30 lei** anual.
Primește anunțuri comerciale 4.000 lei pagina anual.

Sediul: STR. 13 SEPTEMBRIE No. 85
BUCUREȘTI

BANCA GENERALĂ A ȚAREI ROMANEȘTI

Capital lei 60.000.000 ⌘ Rezerve lei 47.000.000

SEDIUL CENTRAL

BUCUREȘTI :: Strada Lipscani No. 12

SUCURSALE:

Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova,
Galați Giurgiu, Ploești și Turnu-Măgurele

Efectuează toate operațiunile de Bancă în general

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

D-1 C. Manolescu-Râmniceanu, Președinte;
D-nii: Principele Stirbey și Jacques M. Elias, vice-președinți;
D-nii: M. Antonescu, Henry Catargi, Dr. I. Costinescu, I. Calimache, C. G. Dissescu, I. G. Duca, Al. Hurmuzaki, V. Goldiș, T. Ioncu, I. Mitilineu și Dr. G. D. Creanga. membrii.

Administrator-delegat Dr. G. D. Creangă

Publică articole cu
subiecte pur vânătoarești

Abonament 30 lei anual

Primește anunțuri
comerciale
4.000 lei pagina anual

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii Generale a Vânătorilor

Iunie 1921. Anul al III-lea

No. 12

Director:
M. D. SCRABA
Secretarul General al Uniunii

Redactor:
Căpitan C. MARINOIU
din artilerie.

Direcția și Administrația: Str. 13 Septembrie, 85.

GALERIA VÂNĂTORILOR.

OMUL

și fapta sa

Una dintre cele mai vechi, mai distinse și mai însemnate dintre familiile boeresti, din țara noastră, este și familia Golescu.

Această familie a fost și a rămas o-bârșia omului cum-pătat, cuminte și cinstit.

Ea face cinste neamului nostru.

Familia Golescu descinde din Marele Ban Radu Golescu.

Marele Vornic Iordache Golescu care este fiul Marelui Ban Radu Golescu a avut două descendente și patru descendenți (Elena, Catty, Dumitru, Radu, Iorgu și Alexandru).

Unul dintre fiii lui Radu I. Golescu este și respectatul și mult iubitul nostru Președinte D-l Dinu R. Golescu.

S'a născut la 1861 luna Mai la Dracea (Teleorman).

Suflet mare și nobil, caracter leal și plăcut, inimă caldă, curată și generoasă, serios și sfătuitor cu duhul blândeței, prietenie sigură și cavalerism eroic.

Veșnic împăcat cu conștiința sa.

Ii place adevărul și urăște farsorii. Intr'un cuvânt: «Boier născut, iar nu făcut».

Ii plac sporturile în general, și în special vânătoarea.

Printre altele, va lăsa în memoria generațiilor viitoare opera înfăptuirii Uniunii Generale a Vânătorilor, punându-se și cu vorba și cu fapta, la dispoziția acestei idei, cu toate piedicele și sfaturile răutăcioase ale unora.

În politică își are vederile sale lămurite și hotărâte. Ispitele lăsându-l întotdeauna rece.

Îmbucurător este faptul, că tot ce e mai select și iubitor de acest sport în țara noastră fără deosebire de culoare politică s'au grăbit a se grupa în jurul său.

El este și nu altul creatorul și îndrumătorul Revistei Vânătorilor, care este organul oficial al acestei Uniuni.

Vânătorii, din toate unghiurile țării,

îl vor slăvi și îi vor rămâne pururea recunoscători pentru această măreață și impunătoare brazdă trasă, după cum a început a se vedea, în ogorul vânătoriei viitoare.

Acesta este omul, aceasta este una dintre faptele sale.

M. D. SCRABA

DINU R. GOLESCU

CALENDARUL VÂNĂTORULUI

(PE IUNIE)

Se poate vâna:

- Tapi, căprioare, cerbi.
- Animalele stricătoare, pasări răpitoare.

Vânătorule!

- Ingrijeste-ți armele. Aprovizionează-te cu munițiuni, că o să le cauți mai târziu și n'o să le găsești.
- Ocupă-te, ca copiii să nu strice cuiburile și să prindă cu lațurile vânatul viu.

Societăților!

- Organiza-ți vânători speciale pentru distrugerea animalelor stricătoare vânatului și păsărilor răpitoare.
- Ocupați-vă cu paza terenurilor și îngrijiți-vă de nevoile viitoare ale membrilor.

R. V.

Creșterea Vânatului

Vânatul mic

Câteva cuvinte despre vânătoarea corectă

(Urmare)

A vâna, a trage, poate ori-ce om sănătos, al cărui simț vizual este bine dezvoltat. A vâna însă cu sistemă, și a face din vânat un cult, nu poate decât acela, care pe lângă o capacitate superioară, are și un suflet mai nobil.

Pentru vânătoarea sistematică ca și pentru cultivarea acestui sport, nu-i de ajuns să știe să tragă cu arma, ci trebuie să iubești mult natura și animalele. Trebuie să ai simț și spirit de observație; și în același timp să ai și priceperea necesară, care împreună cu experiențele făcute și cu observațiunile câștigate, să poată fi folosită atât în interesul vânătorului, cât și pentru binele sălbătăciunilor.

Vânătorul de ocazie, simte plăcerea vânătoarei, numai în momentul când își ridică arma la ochi, și dă drumul glonteii, vânatul fiind pentru el numai o ocazie de exercitare la tragere, sau patima de a ucide, sau un mijloc de a-și câștiga hrana.

Adevăratul vânător însă, găsește plăcerea nu numai în doborârea vânatului, ci folosindu-se de puterea creatoare a naturei, și înlăturând puterea ei distrugătoare, mai găsește plăcerea și în aceea că vânatul crește și se înmulțește ca ori care altă viețuitoare, iar atunci când vânatul fuge de dinaintea glonțului ucigător e un semn de răsplată bine meritată a ostenelei și a înțelepciunii lui.

Adevăratul vânător se deosebește dar în vânătoare de vânătorul de ocazie, prin aceea că numai el cunoaște valoarea adevărată a vânatului, numai el știe prin câte greutăți trece vânatul până crește, numai el cunoaște munca și cheltuiala depusă pentru acel vânat pe care îl doborâm într-o clipă.

Ocrotirea, îngrijirea vânatului este prin urmare o datorie sfântă a adevăratului vânător, pentru că nu

poate fi privit ca om bun, cu atât mai puțin ca un vânător corect, acela, care lasă să sufere vânatul în timpul iernei, când are posibilitatea de al ajuta. Singura ocrotirea vânatului ne aduce multă bucurie și plăcere prin studiul și observațiunile pe cari trebuie să le facem, spre a cunoaște chipul lui de viață. Prin cunoașterea condițiilor de trai, obișnuințele vânatului, și prin cunoașterea naturii, găsim posibilitatea de a-l ocroti.

Ocrotirea vânatului este de folos atunci când cu puține cheltuieli se crește vânat mult de bună calitate.

Principiul acesta îl vom avea totdeauna în vedere și sub această lozincă, îmi încep studiul despre creșterea și ocrotirea vânatului.

Voi fi cu deosebită atențiune la teritoriile de vânat arendate pe de-o parte, pentru că cei mai mulți vânători posed astfel de teritorii, iar pe de altă parte pentru că ele sunt mai puțin populate, deci creșterea și ocrotirea vânatului pe aceste teritorii este mai anevoioasă și mai necesară.

Înainte de a trece la expunerea ocrotirii vânatului am să dau unele informațiuni. Accentuez că ocrotirea vânatului va avea un rezultat favorabil numai atunci când vom avea în vedere toți factorii cari o influențează, îndată ce vom ignora vre'unul din factorii însemnați nu ne vom ajunge scopul.

II

Despre mărirea teritoriilor de vânat.

Vânatul se poate prăsi cu succes numai într'un teritoriu acomodat. După expunerea ocrotirii diferitelor specii de vânat, voi vorbi detaliat pentru că fiecare speță se prășește în locul prielnic firei sale.

În această parte mă voi ocupa numai de întinderea necesară unui teritoriu, pentru creșterea vânatului.

Întinderea necesară depinde în primul rând de vecinii teritoriilor de vânat. Dacă ei nu sunt numai vânători de ocazie ci sunt și ocrotitori, dacă stârlesc animalele răpitoare și urmăresc braconierii; atunci prășirea vânatului se poate face și pe un teritoriu mai mic. Dacă însă vecinii sunt numai vânători de ocazie, atunci avem nevoie de teritoriu mai mare, căci cu cât e mai mare, cu atât ne putem apăra mai bine vânatul de vecinii răi.

Dar să considerăm nu numai faptul că pe teritoriile învecinate se ocrotește vânatul, ci trebuie să vedem dacă ele au mijloacele de sălășluire a vânatului. În cazul când vom vedea că teritoriile învecinate sunt mai bogate în mijloace și corespund mai bine condițiilor prășirii; avem nevoie de un teritoriu mai mare. Cu cât teritoriul e mai mare și cu cât știm să-i înlăturăm defectele naturale, cu atât rezultatul e mai favorabil.

III

Despre limita arendării.

Cel ce nu are teritoriul său propriu și dacă e nevoit să stăruiască pentru un teren de cel puțin 10 ani.

E evident că vânătorul corect, care ocrotește în cei dintâi ani, nu poate vâna și abia în anul al treilea sau al patrulea își poate culege fructele ostentivelor și cheltuelilor avute cu prăsierea vânatului. Arendarea teritoriilor comunale pe un timp mai îndelungat nu se face cu greutatea mari, după art. 3 al legii de vânat din Transilvania, care spune că limita arendei să fie de cel puțin șase ani, — din care dispoziție, reese că comunele sunt îndreptățite să-și arendeze teritoriile și pe un timp mai îndelungat peste această limită.

În vechiul regat se admite arendarea teritoriilor de vânat pe timp de 10 ani. Conform noului proiect de lege arendarea cred că are să se facă cel puțin pe zece și cel mult 15 ani.

IV

Despre buna înțelegere între arendași și locuitorii comunelor.

Cu durere am observat că în multe locuri între arendașul teritoriilor comunale, și între locuitorii comunelor nu e armonia cuvenită, ba în multe cazuri se nasc între ei divergențe de natură mai gravă. Se înțelege de la sine că între arendași și locuitorii comunei trebuie să domnească cea mai deplină armonie, pentru că numai așa putem recunoaște pe cei ce au buna voință pentru străduințele noastre referitoare la prăsierea și ocrotirea vânatului! Ne pot fi de mare folos întrucât ne pot comunica lucruri importante, ne pot da ajutorul cuvenit și am fi scutiți de multe neplăceri și chiar pagube dacă vom cultiva buna înțelegere între noi și locuitorii comunelor cari posedă teritoriile de vânat.

Tot atât de necesar e să fim în cele mai strânse legături cu elementele mai inteligente ale comunei, să le venim în ajutor în marginile posibilității, pentru ca în decursul arendei, putem cere și noi ajutorul lor. Dacă mai ținem seamă de primarul comunei care este capul consiliului comunal, care e chemat să dea în arenda teritoriul de vânat chiar și fără licitație, apoi că secretarul comunal este un factor însemnat în conducerea comunei și în multe privințe ne pot da un ajutor bun, cred că sunt dispensat de a mă ocupa mai intensiv cu această chestie.

Dar nu numai că proprietarii și arendașii teritoriilor de vânat trebuie să fie în cele mai bune relații cu locuitorii comunelor și să le câștige dragostea și încrederea, dar să îndrume și pe șalbaternii lor ca în interesul vânatului să nu zădărnicească relațiile bune ale stăpânilor lor, ci să cultive și ei o bună înțelegere, știut fiind că cele mai multe neplăceri izvorăsc din ținuta necorectă a personalului, căruia i se încredințează păzirea vânatului.

Lucru important, e că păzitorii vânatului să nu facă locuitorilor pagube în semănături. Să pedepsim cu cea mai mare asprime, pe păzitorii cari nu-și prea bat capul cu sfaturile date.

Ei nu-și dau seama că numai așa pot cere de la locuitorii comunei să aibă bunăvoința față de in-

teresele vânatului, respectând și ei interesele drepte ale locuitorilor. Nici interesele vânatului, nici cele ale serviciului nu cer să se calce semănăturile, așezând hrana vânatului în semănături.

Dr. GH. NEDICI

Consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție,

Armă, Cartuș, Vânător.

(urmare)

IV.

Încărcarea cartușelor este o operațiune cunoscută de toți, care admite — se zice — tot atâtea variante câți vânători sunt — iarăș se zice.

Voi da un model — cel mai precis — și las imaginației fiecăruia să modifice acolo unde va crede. Când va fi vorba de pulberea fără fum, însă, variantele se vor reduce cu totul.

Încărcarea cere răbdare, atenție și mai ales multă prudență. Nu oricui îi este ușor să încarce 100 de cartușe obișnuite, sau 30 de precizie. Am arătat în numărul precedent variațiile de presiuni ce nasc din mici neglijențe, de prisos să mai insist.

O singură paranteză, o destin cartușelor încărcate gata. E o adevărată maltratare pentru armă, și o continuă expunere a vânătorului. Nimic nu poate fi mai greșit, mai criminal, cu tine însuși, decât să vâri în armă un cartuș încărcat cine știe unde, cine știe cu ce și cum. Citeam în «Le Chasseur français», o explozie în armă, datorită unui asemenea cartuș.

Ce credeți că s'a găsit într'un cartuș la fel? Trei grame de Clermenita roză, bătută de facuse corp compact și 40 gr. de alice.

Una e să comanzi la o fabrică cunoscută, care îți garantează loviturile, o casă specializată, precisă — și alta e să cumperi cartușe încărcate de mai știu și eu cine.

Am făcut digresia, pentru că mai ales acum piața noastră e invadată de tot felul de cartușe unguștești, nemțești, turcești, încărcate ca vai de lume.

Cel mai bun lucru, cel mai cuminte e să-ți încarci singur cartușele, și iată cum:

Se toarnă măsura de pulbere în cartuș (pulgerea neagră), se introduce bura apăsându-se ușor. până la refuz chiar. Peste bura de carton se introduce bura grasă (sau groasă) peste care se mai pune una de carton, deasupra căreia se toarnă măsura de alice, apoi se așează cartonul deasupra alielor, astfel ca să rămână cel mult 3—5^m/_m loc necesar sertisajului.

Este greșit procedeul de a se bate pulberea; poate da accidente chiar pulberea neagră,

în plus că neputând bate toate cartușele la fel, vom avea lovituri prea puțin asemănătoare, și un recul prea puternic.

Pentru mai multă precizie nu e rău ca atunci când se cumpără o pulbere uoară, să se cântărească o doză, două, pentru a se verifica gradațiunile măsurătorului. Aceasta pentru că nu toate pulberile negre au aceeași densitate; variază după mărimea grăunților și a fabricației.

În general pulberea neagră e mai puțin pretențioasă — afară de Diamond — care e prea puternică și nu e bine să te joci cu ea.

Acolo unde se cere multă precizie; mai multă decât am dori noi să admitem, este la pulberea fără fum.

Pentru aceste pulberi e foarte necesar să nu se încarce decât cântărind pulberea. Chiar dacă va fi vorba de cartușe ușoare (prepe-liță) să se așeze câteva cărți de vizită (10-20) în care să se toarne măsura de pulbere. Apoi la întâmplare să se cântărească 2—3, se va vedea atunci variația.

Cel mai bun procedeu de încărcare al cartușelor cu pulbere fără fum este următorul: Se toarnă încărcătura de pulbere în cartuș; deasupra se introduce un carton gudronat care se așază ușor peste pulbere. Să se evite cu stricteță a se apăsa pulberea. Și se poate controla scuturând cartușul. În marea majoritate a pulberilor pyroxile, este avantajos să se lase un spațiu liber între carton și pulbere. Peste carton se așază ușor bura (întotdeauna bura grasă). Peste bură se așază un al doilea carton gudronat sau mai bine o bură subțire de carton moale. Se toarnă alicele, se pune cartonul peste ele și se sertizează bine.

Numai așa procedând vom putea spune că un cartuș e bine încărcat.

Ar fi de discutat asupra sertizatului; unii vânători susțin un sertizaj ușor, alica să joace în cartuș; alții din contra sunt de părere să se frizeze cartușul cât mai mult, căci se sperăște bătaia. Rațional vorbind, cred că e bine a se ține media; a se sertiza 3—5^m/_m din cartuș, până ce alica numai joacă. Să se evite a se strânge prea mult, căci putem avea o umfare a pereților cartușelor.

Cel mai mic rău din toate e că alicele ies prin cartuș îngroșându-l, astfel că nu mai intră în armă. Și e greșit să se speculeze sporul de viteză dat de sertizaj. Acest spor nu întrece 7—10 metri de viteză inițială ceea ce e aproape neglijabil, în schimb ca să se obțină acest 7—10 metri, se măresc presiunile din țeavă cu sute de atmosfere.

(Urmează)

Căpitan BURĂ

Notă. — Rugăm pe Căpitanul Bură să scuze ciuntirea articolului, sosit cam târziu, de altfel, — cauza este lipsa de spațiu.

REDACTOR

Braconajul se poate stârpi

Observând că fiecare vorbește și în special în „Revista Vânătorilor“, se scrie aproape în fiecare număr despre modul cum s'ar putea stârpi braconajul, îmi i-au permisiunea de a redă câteva păreri, așa cum le înțeleg eu, fără pretențiuni, de a fi acceptate sau nu.

Acest element distrugător al vânatului, care s'a răspândit foarte mult, în toată țara, spre a distruge fără milă bietele animale sălbatice, se practică mai mult de clasa de jos, de braconierii țărani, oameni neinstruiți, fără posedarea unui cult de a cruță ființele nevinovate, mai ales în timpul înmulțirii lor, într'un cuvânt fără un pic de umanitate, căci în sufletul lor s'a născut și s'a transmis instinctul distrugerii sau al uciderii, care predomină orice sentiment de indulgență.

De fapt însă, tocmai atât de vinovați, nu sunt unii din acești oameni, căci în înconștiența lor, nu-și dau seama de crima ce o făptuiesc. Tocmai aci vreau să revin. Mai vinovați ne-am putea numi noi, vânătorii buni, cu judecată înaltă, cu suflet nobil, apreciem tot ce-i frumos, știm să cruțăm vânatul, respectând legile, iubim natura.

Dar s'a gândit vreunul în parte ce mijloace mai utile să întrebuițeze pentru distrugerea acestui flagel?

Toți ne plângem de braconaj. Fiecare arată cu certitudine, că în curând timp nu v'om mai avea iepuri, căprioare, potârnichi, etc... Dar au depus cu toții în unire sau în parțial, munca de a predica spre bine și spre dărâmarea răului? S'a luat de cineva inițiativa cum să învețe pe novici ca să respecte înmulțirea vânatului, să nu-l distrugă prin patima lăcomiei, ci să-l cruțe în toate ocaziunile? Nu! Așteptăm o lege mai aspră, care n'a sosit și nici nu știm când v'a sosi. Iar dacă bărbații mari de Stat, se vor gândi mai profund la importanța și folosul ce-l aduce vânatul populației țării noastre și ar vota mai repede acea lege aspră ca și'n străinătate; credeți că se va nimici într'o clipă braconajul înrădăcinat în simțirele omului ce-l practică? Credeți că vom echivala momentan cu occidentul mareț unde se respectă legile nu de frică, ci mai mult din conștiința personală a fiecărui individ?

Tocmai asta trebuie și la noi. Pe lângă o lege care să pedepsească foarte aspru, fără cruțare pe oricare vinovat prins asupra faptului, mai este de datorie ca și adevăratul vânător, să explice pe larg, cât se poate de clar pe înțelesul fiecăruia din ceilalți vânători, care nu cunosc legile de drept și ale naturii, să le arate greșala ce o făptuiesc prin distrugerea cu desăvârșire a vânatului trebuincios.

Un vânător bun într'o comună trebuie să adune pe sătenii vânători din jurul său, să facă conferințe, să le vorbească, dându-le pilde frumoase.

La orașe sunt în drept societățile de vânatoare și membrii lor, care cunosc pe vânătorii inferiori, să-i invite fără jenă în mijlocul lor, mai ales în timpul

verei când sezonul de vânătoare e mort, să formeze întruniri, grădini sau săli de tragere la tir, unde se petrece destul de bine și unde se pot învăța numai lucruri frumoase și fapte bune.

Să se organizeze vânători de petrecere pentru împușcarea animalelor sau păsărilor stricătoare, la care se poate face un excelent exercițiu de tragere și la care se antrenează cu toții, amuzându-se cum nu se poate mai bine. La aceste vânători se întâmplă de multe ori ocazia să sară câte un iepure, în care nu trage nimeni, iar braconierul văzând gesturi atât de omenoase și având și explicația necesară, se deprinde să nu mai tragă în sezonul oprit, având frică de păcat.

De asemenea și la vânătorile normale, nu trebuie să se împuște mai mult vânat, decât o anumită proporție, bine calculată și din anumite varietăți, după multiplu lor diu acea localitate și după comanda șefului său maistrului ce conduce vânătoarea. Aci braconierul se deprinde iarăși, să nu împuște mai mult, decât îi este necesar, și nici să umble de contrabandă pe locurile oprite pentru creșterea vânatului sau să stea noaptea la pândă.

Vânătorii desăvârșiți trebuie să comunice între ei, fiecare să-și dea la iveală părerile sale și în special U. G. a V. să formeze diferite broșuri mici, care se vor tipări și să se vândă eften, sau dacă e posibil gratis, dintr'un anumit fond special.

În broșuri să se vorbească pe cât e posibil de păcatul ce-l făptuesc, ucizând fără milă (vânătorii adevărați împușcă, vânează, nuucid) tot ce le eșea în cale neținând seamă de lunile oprite pentru reproducție, sau de numărul mic de vânat aflat în unele localități, care cu timpul dispăre, să se arate în termeni bine simțite pedepsele legilor pământului și despre grozava pedeapsă Dumnezeuiască.

Subiectele imprimate să fie ușoare la cetit și înțelese de fiecare, să cuprindă fraze atrăgătoare, să amuzeze pe cititor, iar pildele de învățătură, să fie mult scoase în relief, să poată găsi ecou în simțurile neîndrumatului. Pe lângă acestea se poate imprima și câte-va ilustrațiuni care pot frapa mai mult pe cititori, ațîțându-le curiozitatea; dar mișcându-i sufletește. — Aceste cărțițele sau mici reviste, se vor distribui în anumite cantități, la toți membrii, cari și aceștia la rândul D-lor să le împartă la persoanele cărora le plac vânătoarea, la începători, și în principal la acei ce par suspecti, căutând totodată să le explice și prin vorbă de conținutul acelei broșuri.

Cunosc mulți imbecili care-ți spun categoric, cu ton de rebeliune, că nu le este frică de lege, sau de executorii ei. Când au poftă de umblat ei se duc în orice timp. Își ascund armele în munte sau păduri prin scorburi de copac și aleargă toată ziua nesupărați. Mai au încă și tupeul să-ți povestească răsând c'au împușcat o iepuroaică și au găsit în ea trei pui mărișori aproape să fie născuți, cu care au săturat bine câinii lor. Un altul c'a împușcat o potârniche pe ouă. Iar altul c'a găsit ouă de potârniche, le-a luat și le-apus să le clocească o găină. Și câte

alte fapte mai grozave nu s'or fi petrecând. Cum vedeți toate acestea, provin din inconștiența lor, iar faptele ce ni se par nouă atât de macabre, pentru ei sunt plăcute distracțiuni.

Pe lângă cele arătate mai sus, ne trebuie și sublima lege mult așteptată, să apere cu cele mai aspre articole, imputernicind pe cei în drept cu executarea ei, însă toți să-și facă datoria. E bine s'avem și păzitori de vânat, plătiți cu leafă dintr'un anumit buget, dar să fie persoane competente înțelegându-și bine rolul lor.

Dar mai nimerită ar fi ideea ca toți membrii U. G. a V. și membrii celorlalte societăți recunoscute, din întreaga țară, toți vânătorii conștienți, cu frumoase garanții morale, să aibă acelăș drept de execuție, ca și persoanele orânduite, direct de lege, pentru toate penalitățile.

Pentru câștigarea acestui drept ar fi în măsură de stăruință numai U. G. a V. în care, compează cu cea mai vie încredere toți membrii ei și în care s'au înscris, cele mai marcante persoane.

Putându-se câștiga acest drept, cerut de toți vânătorii, s'ar putea exclude paznicii de vânat, iar din lefurile lor s'ar face premii pentru vânătorii care-și îndeplinesc, cu aptitudine misiunea lor fiind recomandați de Judecătoria de Ocoale, de Silvicultori, de comandanții de jandarmi sau de președinții societăților din cari fac parte sau chiar de președinții altor societăți. Trebuie să se înțeleagă în mod profund, că nimeni nu s'ar putea ocupa, mai serios pentru desființarea braconajului ca vânătorii adevărați. Aceștia cunosc pe indivizii ce vânează în mod clandestin și cum au dreptul să le vorbească, căutând să aduce pe calea bună, tot așa să aibă dreptul, ca pe cei ce nu se supun legilor, de față și nu vor să asculte poveștile date (ca încăpăținatul ce spunea că nu se teme de iege și de paznici, împușcă fără teapă iepuroaica cu pui) să le confiște armele, câinii, (ogarii să-i împuște pe loc), să le facă procese de dare în judecată, pedepsindu-se ca făptuitori capabili de cel mai odios rău. Armele și câinii dacă au fost confiscate după gravitatea cazului, se vor preda autorităților respective, sau dacă au fost confiscate de membrii Uniunii, se vor preda acestui sediu, sau se vor vinde direct de executor, cu aprobarea celor mai mari, iar banii încasați se vor trimite Uniunii pentru diferite fonduri sau alte scopuri folositoare societății, sau direct statului.

Uniunea va publica numele inculpatului în toate revistele și broșurile sale, împreună cu pedeapsa primită, spre știința tuturor.

S'a observat de toți lipsa de jandarmi în multe comune și chiar dacă există, cei mai mulți sunt niște simpli oameni care nu dau multă importanță la urmărirea și controlarea tuturor pușcașilor. Primarul și notarul sunt ocupați cu ale lor, iar pădurarii sunt cei mai mari braconieri. Deci cine să ia seama și să supravegheze pe acei cari cutreeră fără jenă, cu arma în mână, câmpurile și munții?

Nimeni nu poate fi mai în măsură, decât vânătorul

conștient, care are toate drepturile de a vâna. El are permis de vânatoare, autorizație de a purta arma și mai presus decât acestea, posedă nobleța de a cruța vânatul.

Rămâne numai să capete dreptul de a fi împuternicit de Stat ca păzitor al vânatului, executând singur, atunci s'ar progresa mai repede cu împușinarea braconierilor.

Cu toate acestea d-nii vânători cari primesc împușinarea de supraveghetor, să fie indulgenți cu acei ce sunt convinși de greșală și promit a deveni la rândul lor, cruțatori de vânat. După ce i-a supravegheat îndejuns, încredințându-se de corijarea lor, poate să le procure permise, muniții și să se servească de ei, la prinderea altor vânători necorecți.

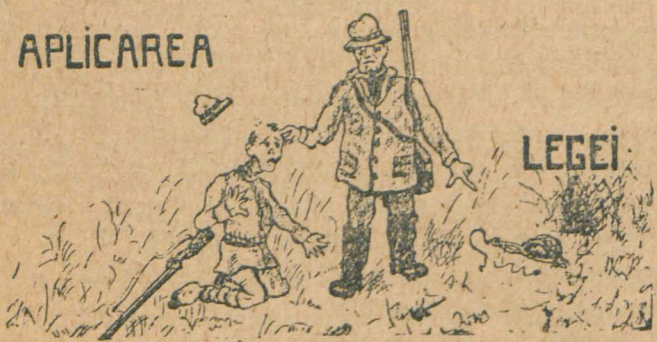
Ca încheere nu trebuie uitat, că, datorită vânatului bun, este de a lupta individual pentru ca prin convingere să scoată răul din sufletul celor căzuți în patima braconajului.

Prin vorbă și pilde, prin dreptul de ai urmări, servindu-se și de broșurile ce se vor publica în care și vor vedea faptele lor greșite, atunci acești neândrămași se vor căi, vor avea frică de apostatul lor și corijându-se, se va stârpi mai lesne molima ucigătoare a bietului vânat: *Braconajul*.

Bătrâni-Prahova
1 Aprilie 1921

CONSTANTIN HÉVÉT

APLICAREA

Primum din partea D-lui N. Cosăcescu profesor, fost Director General al Poștelor Telegraf și Telefoanelor etc. etc., următoarea scrisoare pe care o publicăm în întregime, fiind de-o importanță capitală în momentele de față:

Stimate D-le Scraba

Văd în „Revista Vânătorilor“ numeroase plângeri, ale camarazilor noștri de vânatoare, contra legii Poliției Vânatului, care nu dă mijlocul de a stârpi braconajul. Și învinuirea aceasta o aud dela 1906, când a fost votată actuala lege.

Am colaborat și eu cu amicul meu D-l N. Ghica la proiectul acestei legi, și mă mir că această lege care prevede sau mai exact pune la dispoziția posesorilor vânatului, toate mijloacele pentru stârpirea braconajului, este așa de puțin citită și explicată de vânători.

Nu zic că n'o fi având multe lipsuri, dar în chestia braconajului, este singura lege care dă o parte din

puterea Statului, oricărui posesor al dreptului de vânatoare. Ori care posesor al dreptului de vânatoare poate delega unul sau mai mulți — câți vrea — paznici de vânatoare, jurați, cărora legea, le dă autoritatea de ofițeri de poliție, cu dreptul ca procesele de delict ce ei vor încheia, să facă dovadă în fața judecătoarei, până la proba contrarie Art. 287.

De ce nu profită D-nii vânători de această excepțională favoare? De ce așteaptă ca alții să le facă poliția

De ce? Fiindcă n'au cetit legea, și habar n'au de ceiace se scrie în Articolele 28, 29, 34, etc. din lege și 15, 16, 17, 18 din regulament.

O petiție la primărie prin care să desemneze unul sau mai mulți paznici jurați, cărora primarul să le dea jurământul și să le dea o hârtie de recunoaștere ca ofițeri ai poliției vânatului în tot cuprinsul comunei. Și are poliția sa. Iar cine vrea să fie el însăși paznic pe județ ori pe întreaga țară, n'are decât să ceară Ministerului de Interne, «Poliția Siguranței» cum am cerut și eu și alții, și am fost recunoscuți cu acest drept.

De acia sfătuesc pe camarazii noștri să citească legea și regulamentul, și s'o folosească.

Dacă judecătorii de pace, sunt poate prea indulgenți cu delinquenții, asta s'o mai trecem cu vederea; fiindcă într'o țară unde oricine putea vâna, cu greu, se aplică o lege, socotită ca un privilegiu al celor bogăți. Dar să nu socotim că e fără efect chiar străgânirea pe la judecătorie; iar în caz de recidivă, legea e chiar prea aspră.

Cu o prietenească salutare, al Dumneavoastră,
N. COSĂCESCU

Deasemenea mai primim:

Stimate Domnule Scraba,

Poate veți considera tardivă prezenta scrisoare, ce Vă trimit, totuși ținând seamă de proverbul care zice: mai bine mai târziu, decât niciodată, iar pe de altă parte, că, chestiunea despre care vă voi scrie mai la vale încă n'a devenit un fapt îndeplinit, risc a vă trimite aceste câteva rânduri:

Sunt cetitor al Revistei, membru al U. G. a V. și bătrân vânător. Vânător după cum mă cunoașteți. M'am lăsat printre cei mai modești, printre cei mai din urmă cu contribuțiunea experienței mele, pot zice îndelungate de peste 35 ani în acest sport.

Stimate D-le Secretar General, în afara de răspunsul dat de către Uniunea Generală a Vânătorilor la adresa Ministerului de Interne, asupra modificării Legii poliției vânatului, și dela 20 Iulie anul trecut (1920), nu știu dacă a mai urmat o altă corespondență între Uniune și Minister. În această privință, am cetit în numerile următoare ale revistei diferite propuneri și păreri ale diferitelor persoane care s'au ocupat mai mult, sau au avut mai multă cunoștință și mai multă experiență privitoare la acest sport.

Nu voi face nici analiza fiecărui articol, nici măcar critica lor.

Răspunsul Uniunii din 20 Iulie 1920 la adresa Ministerului, din partea mea, îl găsesc bun și precisez punctele 1, 2. La punctul 2, nu înțeleg de ce taxa de port armă să fie egală cu taxa permisului pe unul sau doi ani? Eu cred că această taxă să difere de la armă la armă, căci, purtător de armă poate să fie și un cetățean care nu este vânător, dar pentru siguranța sa sau a familiei, în anumite circumstanțe, are nevoie de purtat cu sine un revolver sau o carabină.

În cazul acesta, Statul va percepe o taxă specificând felul armei, și clasificând «arma de apărare», și atunci taxa nu găsesc drept a fi prea mare; cred că 15-20 lei ar fi suficient pentru revolver și carabină, iar taxa pentru arma de vânătoare este suficientă 15 lei, fiind seamă că actualmente cu taxa de 15 lei se libera un permis de vânat, pe câtă vreme în noua modificare ce s'a cerut Ministerului se propune a se libera pe lângă dreptul de a purta armă, și un permis de vânătoare, pe care-l socotiți de două sau trei ori mai mult ca cel actual, și atunci ar fi saizeci lei anual: Această taxă ar fi pentru vânător, iar pentru simplul cetățean ar fi cincisprezece lei. Mai adaug, că pe lângă saizeci lei ce costă pe un vânător taxa dreptului de vânătoare, se mai adaugă și taxa câineului propusă, și atunci mă întreb dacă acest spor de taxă nu ar fi vexator pentru mulți vânători, căci mai trebuie adăugat atâtea și atâtea cheltuieli în cât ca să poți exercita acest sport, trebuie să te socotești printre oamenii cu dare de mână, și în loc ca acest nobil și frumos sport să fie răspândit, petrecerile poporului nostru ar cădea în prevederile taxelor asupra luxului. Prin urmare chestiunea s'ar împărți în două categorii: Vor vâna numai cei ce și vor putea permite acest „lux”; iar majoritatea adecă cei ce nu și-l vor putea permite, vor vâna foarte ieftin, vor bracona.

Domnuule Secretar General,

Eu unul nu găsesc practic acest mod de a vedea, ci știu un proverb negustoresc și bătrân: „Negustorul cuminte vinde mult și eftin; iar cel neprinceput puțin și scump”. Câștigul însă îl are cel dintâiu.

Iată cum raționez eu cazul! Majoritatea vânătorilor dela orașe nu se vor putea sustrage dela obligațiunile legii și vor plăti-o; însă țărani, cari de și

pentru un moment poate vor plăti taxele, ori cât de sporite ar fi, căci astăzi au bani mai târziu însă, peste un an sau doi sau chiar trei, se vor deștepta, își vor reveni, se vor socoti, și vor recurge tot la sistemul de azi, vor bracona. Și atunci mă întreb: Care va fi folosul Statului, și care va fi scopul legii? Pentru ce plătim?, căci să nu se uite că ei sunt cei mulți. Acum în regulament găsesc punctul 2 bun în principiu, iar taxa permisului de vânătoare să nu întrecă maximum de șasezeci de lei anual, în care sumă socotesc și permisul de port-armă.

Punctul 3 îl găsesc bun de asemenea, însă trebuie știut că vor fi și dintre cei ce nu se vor prezenta în persoană și de bună voie la percepții să ceară deschiderea unui rol de vânător, mai cu seamă la orașele mai mari.

În cazul acesta după ce legea va primi sancțiunea sa, o publicație sau o ordonanță ar fi bine venită, și care să invite pe toți cetățenii ce se îndeletnicesc cu acest sport, să se prezinte la primăriile respective, sau la percepții, cerând singuri la termen înscrierea în rol, cu taxa ce se va fixa, altfel să fie considereți ca contravenienți la dispozițiunile legii.

Punctul 5 foarte bun, dar între salariiații Statului să fie considerați și șefii de ocol silvic, și să le fie interzis de a vâna singuri în pădurile Statului arendate ba nici cele nearendate, cum de obicei fac azi.

Toate celelalte articole sunt bune și satisfac cred dorința majorității vânătorilor.

Iubite domnule Secretar General, am scris aceste rânduri sub impresia versiunilor răspândite, cum că legea (proiect) este și depusă, și chiar în principiu aprobată și că taxele sunt exagerate, cam 150 lei taxa permisului, 50 lei pentru fiecare armă și 50 lei un câine, etc. etc.

Salutându-vă, rămân al Dv. camarad

G. FĂNTĂNEANU

N.B. Cu toate că nu împărtășim în totul părerile D-lui Fântăneanu, totuși publicăm în întregime scrisoarea d-sale, Revista Vânătorilor fiind liberă discuțiilor și în special chestiunilor de ordin general, și pentru binele tuturor.

R. V.

CHASSE & PECHE

L'un des organes sportifs
les plus répandus.

CHASSE, CHIENS, PECHE, HIPPOLOGIE, AVICULTURE, etc.

DIRECTION: 1, Avenue de la Toison d'Or, BRUXELLES (Belgique)

DEMANDEZ DES NOS SPECIMENS.

DRESAJUL CĂINILOR

Down!

Dresajul câinilor de aret după metoda engleză, complectată prin aport.

(Spicuiuri din câți«va autori streini)

de C. G. ALEXIANU

Puțini sunt vânătorii dela noi din țară cari să cunoască, chiar pe departe, ceea ce însemnează dresajul unui câine de vânătoare, cel puțin așa cum se practică în țările din Apus, unde selecțiunea tipurilor de pur-sânge pe deoparte, și exigențele expozițiilor canine și de field trial¹ pedealta, au impus în această privință reguli statornice și nediscutate, fără de cari un câine nu poate fi considerat ca dresat.

Lipsa acestor cunoștințe, printre majoritatea vânătorilor noștrii, se datorește nu numai circumstanței că puțini au avut ocazia de a trăi în mediul vânătoresc din străinătate, ci și faptului că, și înainte de război, câinii adevărați de pur-sânge² erau extrem de rari la noi în țară, iar cei puțini, a câtorva privilegiați amatori, erau importați direct din străinătate.

În speranța că în România Mare, vom reuși și noi — într'un viitor mai mult sau mai puțin apropiat — să selecționăm rasa câinilor noștri de vânătoare, să scăpăm și noi odată de corcitură, și în dorința de a contribui la răspândirea cunoștințelor acestea superioare de dresaj într'un cerc cât mai întins de vânători din țară, urmez cu plăcere invitația amabilului și neobositului nostru Secretar-General, D-l M. D. Scraba, începând a publica în *Revista Vânătorilor* un studiu amănunțit, divizat într'o serie de articole, al dresajului după metoda engleză a câinilor de aret de pur-sânge.

Dar de ce metoda engleză, mă veți întreba și de ce numaidecât a câinilor de pur-sânge?

Pentru că astăzi în materie de câini de vânătoare ca și în materie de cai de curse — ca să nu vorbesc decât de aceste două capitole de sport — Englezii au ajuns la maximul rezultatelor ce se pot obține în mod practic. Astăzi în țările din Apus nu e numai un simplu snobism de a poseda un câine de aret de pur-sânge, dresat după metoda engleză, ci chiar o necesitate pentru cine dorește să ia parte la marile concursuri cu premii, cari au avut loc acolo în toți anii, căci normele, Codul, după care se judecă diferenții concurenți la aceste ocazii, sunt normele metodei engleze.

Nimeni bine-înțeles nu se mai ocupă de corcitură, de origine obscură, căci numai prin selecțiune poți

¹ Termen englezesc de sport, care însemnează: concurs la câmp.

² Adică cei care posedă un *pedigree* (certificat genealogic) și cari sunt înscrși în vreun *stud-book* (carte de inscripție a originii și a rasei) ca și caii de pur-sânge.

ajunge la posesiunea unui animal nobil, având toate calitățile superioare rasei sale.

Când posezi un câțel al cărui tată, tată mare, bunic etc., într'un cuvânt întreaga linie paternă este alcătuită din pointeri sau setteri celebrii, câștigători în field-trials și expoziții, și a cărui linie ascendentă maternă se compune asemenea din elemente ilustre, poți fi sigur, cititorule, că și micul D-tale câțel va deveni tot un exemplar de primul rang... Pardon, cu o singură condiție: ca și D-ta să-i dai acelaș dresaj superior și complect de care a beneficiat și părinții lui!

Bine-înțeles că nu-i va veni nimănu în gând să încrucișeze pointeri cu setteri sau cu cookeri, amestecând rasele, căci atunci nu mai ne aflăm în fața unui tip de pur-sânge, ci vom obține o curcitură. Ori, pe aceștia îi înlăturăm din capul locului din considerațiunile studiului nostru de față și nu ne vom ocupa așa dar decât de adevăratele elemente demne de interes, de câinii de pur-sânge, pointeri sau setteri, cari sunt o creațiune engleză. Nu voi insista însă asupra originii și caracterului acestor rase de elită, îndeobște cunoscute, ci mă voi ocupa aci numai de dresajul lor, așa cum îl înțeleg acei cari i-au creat, complectându-l totuși cu aportul, așa cum o fac astăzi francezii.

În ce privește preferința de acordat uneia sau alteia din aceste două mari specii, eu personal mă alătur de părerea acelor cari preferă pointerul, mai ales pentru țara noastră.

«În ziua de azi, scrie Ernest Bellecroix, eu cred că din toți câinii englezi luați laolaltă, acela la care simțul mirosului este cel mai dezvoltat, cheta cea mai energică, aretul cel mai magnific, este desigur pointerul».

Însă scopul studiului de față fiind numai o analiză cât mai minuțioasă a dresajului acestor tovarăși ai noștri de vânătoare, să începem cât mai neîntârziat să tratăm această importantă chestiune.

În mintea mea, baza dresajului câinelui de aret este *down!*¹

Intr'adevăr, a face ca, câinele să se culce la pământ în mijlocul chetei celei mai rapide, chiar în locul în care a primit ordinul, a-l pironi locului cu un singur gest, fără ca dânsul să mai facă măcar un pas, la orice distanță de vânător, în toate împrejurările, oricare ar fi ele, acest lucru este desigur suficient pentru a puea ajunge la ori și ce scop.

Presupunem, bineînțeles, că avem a face cu un animal de rasă, posedând un nas puternic și aretând în mod instinctiv.

Dacă mă întrebați de ce întrebunțez cuvântul: *down!* în loc de a zice de pildă *la pământ!* este pentru faptul simplu că *down!* sună mai bine și mai puternic și că indică mai bine câinelui ceea ce vrem dela dânsul.

Toți câinii, oricare ar fi origina lor, pot fi puși la

¹ *Down!* înseamnă pe englezește: la pământ! (pronunțati scurt: daun!)

Down! chiar purtătorul genții, ar avea interes să se culce când se ridică vânatul, evitând astfel multe accidente...

Din cea mai fragedă vârstă, chiar de când începe a mânca, puteți începe a face câinele să se culce pe burtă: trebuie să-l culcați un moment în fața mâncării, înainte de a-i permite să se atingă de ea, deosemeni culcați-l înainte de ai da voe să ia bunătațile ce-i oferiți din mână. Nu pricepe încă nimica mititelul, e evident; puțin importă, va pricepe mai târziu. Trebuie însă să repetați acest lucru mereu, iar nu o singură dată numai, din întâmplare. Niciodată cățelușul nu trebuie să-și mănânce supa, înainte de a se fi culcat în fața strachinei; niciodată nu trebuie să se atingă de dânsa, înainte de a i-se fi dat, ordinul. Il veți forța să se culce, alintându-l, apăsându-l ușurel pe spinare, și repetând mereu faimosul *Down!* care este, chiar înaintea numelui său, primul cuvânt din vocabularul lui. Se înțelege dela sine că nu trebuie să abuzați de tânăra lui răbdare; după câteva momente lăsați-l să se ducă să-și ia recompensă, supă sau bucățica de cozonac mult dorită și pe care a meritat-o prin supunerea lui.

Repetati acest exercițiu în toate zilele, la dejun, la masa de seară, dacă permiteți ca să vie micul elev în sala de mâncare, în grădină, la plimbare, pretutindeni, puneți cățelul să se culce la orice ocazie și chiar fără prilej, și nu vă ocupați de rest.

Veți găsi elemente cari vor asculta foarte repede de aceste prime lecțiuni, altele se vor dovedi mai independente, mai recalcitrante; nu trebuie să vă îngrijorați. De altfel, nu-i vorba deocamdată decât de o ascultare relativă, proporțională cu vârsta acestui copilaș, care de abia începe să îngâne primele litere din abecedarul lui.

Însă după câțva timp își va da seamă de ceea ce înseamnă acest *Down!* pe care-l veți pronunța întotdeauna ridicând brațul; își va da seama că, măcar cu forța, dacă nu de bună voe, va fi nevoit întotdeauna să se culce la pământ, de câteori îi va răsună la ureche cuvântul *Down!* Și pe de altă parte nici d-voastră nu veți neglija niciodată de al recompensa cu ceva bun de câteori va ascultă, iar de al certa bine de câteori va fi recalcitrant. Incercați, și vă veți convinge iute cum, încetul cu încetul, adeseori foarte repede, cățelușul pricepe că are tot interesul de a se supune: când veți fi ajuns aci, rezultatul nu va mai fi decât o chestie de răbdare.

Puneți-l să se culce înainte de a-i deschide ușa cotețului și nu-i dați voe de a eși înainte de a-i fi dat ordin, faceți la fel înainte de al lua la plimbare, și încetul cu încetul prelungiți durata încercării; la început il veți ține culcat vreo jumătate de minută, șease luni mai târziu il veți ține timp de un sfert de oră.

Esențialul este ca să se culce îndată, fără să mai facă un pas, în momentul precis când strigați; *Down!* și să nu-i permiteți niciodată să se scoale înainte de-ai fi dat ordin.

De câte ori se va fi ridicat înainte de semnal, il veți sili să se culce din nou; dacă a făcut câțiva pași, il veți readuce la locul exact unde trebuia să rămână și-l veți menține acolo culcat câțva timp, mereu repetând: *Down!* și ridicând brațul în sus.

Repetati aceste mici lecțiuni de zece ori, de douăzeci de ori pe zi, până când vă veți plictisi și în curând veți fi foarte mirat de a fi obținut rezultatul dorit fără dificultăți, fără ștreang și fără bătăi.

Sunt atâta de convins că acest *Down!* este piatra fundamentală pe care se oprimă acest interesant edificiu care se numește dresajul câinelui de aret, încât aș fi capabil să încep din nou toate explicațiunile!

Cu toate acestea pricep prea bine că acei dintre cititorii mei — prea mulți încă din nefericire — care nu pretind dela câinii lor această ascultare pasivă, se întreabă ce interes ar avea ei oare de a pretinde de la elevii lor să se culce în acest fel, cu sau fără de rost, chiar din prima copilărie.

— Eu las câinele meu să se joace și să alerge cât îi place și cât poate, cât este tânăr, îmi spunea un prieten; nu încep educația lui decât atunci când a ajuns la o vârstă când pricepe; și probă că sistemul meu este bun, e că am avut întotdeauna câini buni.

Nu trecu o săptămână și ne găseam amândoi la o bătae.

Fapt este că, câinele prietenului meu nu este cu totul prost; însă în ziua aceea, îndată ce stăpână-său împușca vreun sitar sau rănea vreun epure, excelentul său *Stop*, părăsea șanțul în care stătuse până atunci frumos tupilat, și se repezea îndată pentru a apostă sitarul sau a goni iepurele, spre legitimul scandal și disperarea vecinilor prietenului meu, a căror strigăte și protestări se repetau zadarnic.

Dacă numitul *Stop* ar fi fost pus la *Down*, el nu s'ar fi mișcat.

Imi veți spune poate că bătaia nu e o vânătoare în care câinele de aret își are rostul. De acord cu D-tră. Totuși imi veți permite să vă răspund, că un câine *bun* nu strică nicăeri și că poate fi folositor pretutindeni.

Când un câine tânăr de rasă bună, însă încă înflăcărat, se aprinde pe o urmă de potârniche care fuge pe picioare, dacă a fost pus la *Down*, apoi de nouă ori din zece acest câine se va trânti la pământ îndată ce va auzi comanda *Down!* Cutezați oare să afirmați că acela care n'a fost supus la această disciplină severă, inflexibilă, absolută, pe care o recomand, se va comporta tot așa și că nu va continua să se ambaleze cu toate strigătele D-stră repetate?...

Dar să presupun că a aretat bine aceste potârniche: deodată, iacă-le că se ridică! Câinele după ele...

Dacă din fragedă copilărie încă l'ați obicinuit să se culce la această comandă: strigați *Down!* și el se va opri pe loc.

Am avut un câine, scrie Bellecroix, unul singur, ce e drept, un pointer de cel mai bun sânge, care chiar din primele sale eșiri era completamente identificat cu acest dresaj; acest câine nu s'a luat în toată viața

lui decât o singură dată după un epure : după primul pe care l'a văzut.

Ce e drept, pe acest câine l'am luat de mititel de tot; unul din servitorii mei pe care-l inițiasem din răspunerii în misterele faimosului dresaj englezesc, învățase atât de bine lecțiile mele și se devotase într'atâta cu trup și suflet acestui lucru, încât își petrecea toată ziua făcând cățelului meu acest exercițiu. Incetul cu încetul ajunsese să culce la pământ pe micul său elev, care de abia împlinea șase luni, nu numai cu vorba, dar chiar prin cel mai mic semn, în mijlocul goanei celei mai nebune, în mijlocul tufelor din grădiniță, mai apoi în pădure, ba chiar în baltă, chiar dacă cățelul, ca să asculte, trebuia să stea până-lă burtă în apă. Dar aceasta era o muncă de toate zilele și de tot momentul. Când cățelului i se poruncise să se culce și când, pentru un motiv sau altul, François feciorul era silit să se îndepărteze, dacă cumva animalul, pierzându-și răbdarea, se ducea după dânsul să-l găsească, sau dacă își părăsise locul măcar cu un metru, târându-se pe burtă, mai degrabă decât să cedeze, acest François lăsând totul, s'ar fi întors mai bine de douăzeci de ori pe rând înapoi, spre a duce câinele îndărăt, exact la locul pe care nu trebuia sub nici un cuvânt să-l părăsească.

François și cățelul nu se separau de fel.

Când din întâmplare întâlneau pe drum câțiva porumbei cari culegeau boabe, cățelul marca îndată acel aret conștiincios al tuturor de viță bună, și când păsările sburau, la comanda de *Down!* se trântea la pământ. Mai târziu, dela sine, fără să fi fost nevoie ca să-i poruncească nimeni, ori-ce pasăre care-i trecea pe dinainte îl culca la pământ ca o masă.

Incetul cu încetul devenise pentru el o nevoie de a se lipi la pământ de câteori se mișca ceva în fața lui. L'am văzut chiar într'o zi făcând *down* în fața unui ghiomotol de hârtie pe care-l ducea vântul. Când a început să vâneze, toate rândunicele ce-i treceau pe dinainte, toate vrăbiile ce sburau, parcă-i tăiau picioarele: n'aveam nevoie să-i zic nimic, pasărea nu sbura mai mult ca un metru și cățelul era cu burta la pământ.

Imi mai aduc aminte și astăzi de primul său aret: era într'un lan de grâu, în luna lui Aprilie, în fața unei perechi de potârniche. Era foarte departe de mine (căci trebuie să știți că sunt un partizan convins al chetei mari) și îl făcusem de zeci de ori să se culce, pentru a-l avea bine în mână. Nu văzuse nici nu miroșise vreodată vreo potârniche și eu însu-mi nu credeam să le găsesc pe acolo. Le ținu în aret timp îndelungat și când se ridicară, îl văzui din depărtare cum se scufundă binișor în mijlocul firelor lungi de grâu de unde au sburat potârnichele. Apoi, ca și cum s'ar fi îndoit de părerea mea asupra isprăvei sale, o luă de odată la sănătoasa în spre mine, ca și cum ar fi vrut să mă întrebe dacă a făcut bine?...

Sper că-mi veți face onoarea să mă credeți că nu v'am istorisit această istorioară pentru a vă arăta

altceva decât pur și simplu rezultatele ce se pot dobândi prin educația pe care vo recomand.

Nu critic nici un sistem, nici nu condamn nici unul, și dacă al d-voastră vi se pare mai bun, îl puteți prefera acestuia pe care vi-l expun aci; eu nu mă supăr. Inșă un lucru îmi dați voe să vă afirm și anume: *că acesta este excelent!*...

Incercați-l și d-voastră și dacă n'aveți vreo preferință sau idee preconcepută, vă asigur că o să fiți mulțumiți.

Deocamdată însă suntem încă la primii pași și mai avem de furcă.

(Va urma).

C. G. ALEXIANU.
Doctor în drept dela Paris

MEMBRII UNIUNEI

Au mai trimis Uniunii următoarele persoane, sumele specificate în dreptul fiecăruia.

Sumele din coloana întâia reprezintă taxa de înscriere la Uniune; iar cele din coloana a doua, sunt donate cu ocaziunea deschiderii listei de subscripție pentru formarea unui fond inițial.

Persoanele netrecute sunt rugate a înștiința Uniunea.

LISTA No. 9

Soc. Jderul—R.-Vâlcea — 240	Dumitrescu Jean . . . 40 —
Soc. Șojmul din Calafat — 240	Georgescu Nicolae . . . 40 —
Toma Zlatko 40-180	Marinescu Gheorghe . . . 40 —
C. Hévét — 100	Nedelescu Ralian . . . 40 —
C. St. Stănescu-Câmpina . . . 70	Negoescu Mitică . . . 40 —
Inginer Popescu 40 60	Săvulescu Ștefan . . . 40 —
Vitorio Chineze 40 60	C. G. Alexianu 40 —
T. Cojocar, Urziceni — 40	I. Copuzeanu 40 —
Soc. Sportul, Alexandria — 40	Dr. A. Colfescu 40 —
Nicolau Gh. Șerban 40	Fronescu Constantin . . . 40 —
Eug. Podoabă 40 30	Nicu M. Manicatide . . . 40 —
I. Scărlățescu 40 5	Niculescu Ștefan . . . 40 —
Ion Clipa 40 —	Marin I. Neicu 40 —
Vasile Constantin 40 —	Stoica Matei 40 —

(Va urma)

ÎNSEMNĂRI

Anul acesta, dacă ploile vor înceta, vom avea o frumoasă recoltă de prepelițe, semnalându-ni-se aproape de pretutindeni abondența.

* * *

Consiliul de administrație al U. G. a V. în ședința sa dela 1 Iunie 1921 luând în desbatere proiectul de lege al vânătoarei, depus în senat, și-a formulat desideratele. Grație d-lui Th. Cudalbu, Ministru de Domenii, această lege sperăm că va fi pusă în aplicare chiar anul acesta.

* * *

Comitetul de direcțiune al U. G. a V. se simte dator a mulțumi D-lui Maior Borislavski S. din Alexandria; G. Georgescu, funcționar superior la Banca G-rală a Țării Românești care răspândind Revista au colectat noi membri pentru Uniune și Revistă.

* * *

O serbare câmpenească.

Societatea „Cercul micilor Vânători” din Ploești, organizează în fiecare an serbări cu concursuri și premii, pentru vânători și câini de rasă, pentru a se putea forma atât buni țințași cu educație desăvârșită vânătoarească, cât și câini selecționați pentru vânătoare.

În acest scop, în dimineața zilei de 15 Mai a. c., un număr de peste 100 societari, cu familiile invitați și câinii lor de vânătoare și-au dat întâlnire, la ora 9, pe frumosul platou din fața mănăstirii Ghighiu, unde D-nii D. Dimitriu și Stelian Constantinescu, maiștri de vânătoare ai cercului aranjaseră cu multă îngrijire Poligonul de tragere.

Până la deschiderea serbărei, unii au asistat la serviciul divin ce s'a oficiat în biserica mănăstirii alții și-au antrenat câinii, iar gospodinele sub umbrela bătrânilor stejari, rămași ici-colo, încă neatinși de secarea distrugătoare, preparau gustarea ce urma, să fie — tradiționalul — «Miel la frigare».

La ora 11 se anunță începutul serbării printr'un tir de salve asupra miilor de ciori prăsite în jurul mănăstirii și cari făc ravagii semănăturilor și vânătorului. A urmat apoi tirul pe poligonul de tragere asupra diferitelor ținte fixe și mobile.

Juriul era format din D-nii :

George Venert, Președinte la Trib. Prahova, ca Președinte de onoare.

P. Popescu-Pretor, avocat, președintele Cercului micilor vânători.

Alexe Ciupală, industriaș vice-președintele cercului.

Marin Marinescu, secretar.

Tirul de porumbei, a fost admirabil executat de concurenți. Cele mai multe și maestre lovituri au fost făcute de D-l Alexe Ciupală, căruia i s'a oferit, ca premiu un prea trumos tablou, pictură originală, lucrată de un foarte cunoscut artist Ploștean.

La tirul asupra țințelor mobile (plan înclinat), cele mai bune lovituri au fost făcute de d-l Colonel Savopol, comandantul Reg. 6 Călărași, căruia i s'a oferit, premiul I, un sac de vânătoare, iar premiul al II, domnului Van der Voort, inginer la societatea petroliferă «Orion».

La tirul asupra țințelor fixe premiul a fost câștigat de d. Inginer Aurel Ionescu.

Premiul pentru distrugerea păsărilor stricătoare a fost oferit tânărului vânător, Petrică P. Minculescu, care a distrus câteva zeci de ciori.

Premiul pentru selecționarea câinilor de rasă a fost dat câinelui «Lupu», — un setter tânăr, crescut și dresat cu multă îngrijire de d. Radu Stănescu, vice-președintele cercului.

Toate premiile au fost distribuite câștigătorilor, cu multă grație de prea gentila Doamnă M. Heguy.

Serbarea s'a continuat apoi cu masa comună până spre seară, în mijlocul celei mai animate petreceri, de la care n'a lipsit nici muzica, nici dansul pe iarba verde.

* * *

Concursul de Fild-Trial din Aprilie a. c., din Franța a fost foarte interesant, probând o mișcare serioasă în ce privește creșterea câinilor în general, și în special a pointerului.

Un descendent al lui Mac d'Engenville, a câștigat și de data aceasta unul dintre premiile date.

La aceste concursuri s'au distins în general câinii de chetă-mare.

* * *

Din partea Societații «Jderul» din R.-Vâlcea, primum înștiințarea că în ziua de 4 Iunie, Consiliul său de Administrație a hotărât să adere la U. G. a V. donând suma de 240 de lei, plus abonamentul la Revistă.

Cum și până în prezent această Societate a contribuit, înscriindu-ne aproape toți membrii săi în Uniune, Comitetul de Direcțiune se simte plăcut obligat a-i aduce și prin revistă mulțumiri.

* * *

Deasemenea Soc. «Pelicanul» din București a aderat la Uniune.

Comitetul este compus din d-nii :

Nicu Georgescu, Președinte activ

Toma Atanasiu, Vice Președinte

Titu Halchiopol, Secretar

Iordache Constantinescu, Casier Contabil

Costache Șuțu

Niță Ionescu

Ioan Popescu

Gh. Arabolu

Ioan Trifu

Tache Constantinescu

Niță Dinescu

{ Censori

{ Consilieri

{ Maieștri de vânătoare

* * *

Societatea «Vidra» a vânătorilor din Iași își încheie primul an de existență cu un capital de 1821 lei; aderă la Uniune cu sentimente adevărat vânătoarești, și își alege următorul comitet :

D-l Al. Simionescu, Președinte

D-l Gh. Mitescu, Vice-președinte

Breviman Octav

Alex. Stancov

V. Mironescu

{ Membri

Titu Ivanire	}	Cenzori
Petru Bet		
I. Martinescu		
Gh. Haralamb, Casier		
N. Botez, Secretar		
I. Stimban	}	Maeștri
Toneghin		

Mulțumim comitetului pentru frumoasele sentimente exprimate, și îi urăm prosperitate la muncă.

* * *

Societatea «Sportul» a vânătorilor din Alexandria a aderat și ea la Uniune. Adresăm toate mulțumirile și felicitările noastre comitetului compus din d-nii: C. N. Capră, doctor A. Colfescu, R. Bubureanu, maior Borislavski Stanislav, maior Dimitriu, C. S. Turculescu, locotenent Borislavski Gh. și locotenent N. Cristescu.

* * *

Societatea «Soimul» a vânătorilor din Calafat ne trimite adeziunea sa, statutul, o donație de 240 lei, și abonamentul pe anul în curs. Faptele vorbesc dela sine. Uniunea urează cu toată inima spor la muncă și prosperitate comitetului compus din d-nii:

Colonel P. Neicu, Președinte

Ion Drăgulescu	}	Vice-președinți
G. Georgescu-Giucă		

Dr. Vasilescu	}	Membrii
Florea Duțulescu		
Ștefan Ionescu		
N. Economopol		
Tib. Petrescu		
Polihron Caravias		

Ștefan St. Ciupag, Casier
Preda Ghenea, Secretar

St. Ionescu	}	Maeștri de vânătoare
T. Petrescu		
V. Caravias		

* * *

În numărul 11 d. C. Hévét a fost trecut din eroare C. Haret. Se face cuvenita rectificare.

* * *

Societatea «Vulpea» a vânătorilor din Iași prin ședința dela 12 Iunie 1921 a aderat la Uniune.

În numărul viitor vom da comitetul.

* * *

Societatea «Cerbul» a vânătorilor din Cugir (Hunedoara) Transilvania, a aderat la Uniune.

* * *

D. profesor Aurel Mircea, președintele societății Diana din Craiova, colectând abonamente la revistă dela membrii societății Diana administrația revistei se simte obligată a-i aduce mulțumiri.

CORESPONDENȚA CU PROVINCIA

N. Panaitescu, Craiova. — Conștiința mea și prietenia ce ne leagă de atâta vreme, mă obligă să te previu, că faci o greșeală de neertat când tragi cartușe încărcate gata. La fiecare lovitură te poți pomeni cu țevile în cap.

Cartușele încărcate gata ce se găsesc pe piața noastră — sunt resturile depozitelor austriace și ungare ce se făcuseră în timpul războiului. Au ani de zile de existență, pulberea e alterată, burelele sunt de rea calitate. Ți repet încă odată, renunță la expedientul acesta. Vezi ce scrie și Bură în articolul din revistă și convinge-te că riști să te schilozești.

C. R., Iași. — Până nu-l citim nu ne putem pronunța.

H. Vasiliu, Ploești. — Trimite urgent să ridice materialul de vânătoare, spre a nu rămâne fără. Cereri sunt multe. Avem și iarbă.

C. Popescu, C.-Lung. — Permisele de vânătoare probabil vor fi eliberate conform noei legi.

V. T., Giurgiu. — Sperăm să mai avem și săptămâna viitoare, în orice caz grăbește-te.

N. Constantinescu, Roman. — Scrie deslușit plângerea.

C. P., T-Măgurele. — Vom face tot ce va fi cu putință.

N. T., Călărași. — Mica publicitate este gratuită pentru membrii Uniunii. Trimite și se va publica.

C. V., C.-Lung. — Trimite abonamentul. Nu neglija. Incasatori să avem, este imposibil.

MICA PUBLICITATE

— **De vânzare** una armă Hamerless cal. 16, *Rekord*; duble choke, țeava 74 cm., armă de precizie, prețul 2000 lei. A se adresa la Redacție.

— **De vânzare** una carabină *Winchester*, cal. 44, cu 12 focuri. Excelentă armă de apărare; cu 50 circa cartușe. A se adresa la Uniune.

— **De vânzare** una carabină *Dreyde*, 7,65, trăgând cartușul *Browning*. Cu 6 focuri. A se adresa la Uniune.

— **Vând două cățele** de vânătoare (*Brac*) bine dresate, le recomand chiar și vânătorilor nervoși și începătorilor, fiind foarte docile. Vând și căței mici. *Brădeanu, Epurilor 40* (în fund) București.

— **Browning** calibr. 16 schimb cu una *Webley, Greener, Krupp* etc. A se adresa la Ad-ția Revistei, 13 Septembrie 85.

Cogswell & Harrison, London armă superioară și garantată cal. 12 aproape nouă. *Chock-Chock*. De vânzare la *B. D. Zizsu, Calea Victoriei, No. 44*. Lei 12 000.

Păcura - Românească

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

Capital Social deplin vărsat lei 15.000.000

SEDIUL:

— BUCUREȘTI — Strada Paris No. 12

TELEFON 5/19

**Sonde, Rafinărie și
Export de Petrol**

BANCA DACIA TRAIANA

SOCIETATE ANONIMĂ

Sediul central: BUCUREȘTI, Str. Paris. 12

TELEFON 5/19

Președinte I. A. BERINDEI.

Vice-Președinte: H. D. FULGA și Dr. I. COSTINESCU.

Director General A. PAUNESCU.

Efectuează toate operațiunile de Bancă în general
Cumpără și vinde tot felul de efecte publice și
face avansuri pe depozit de valori. Emite scrisori
de credit pentru străinătate

Primește depuneri de bani spre fructificare cu
dobândă de 5% (anual) ::

Se însărcinează cu orice fel de operațiuni de Bancă
în condițiuni avantajoase

„NAȚIONALĂ”

FONDATA LA 1882

SOCIETATE GENERALA DE ASIGURARE

Capital de Actiuni deplin vărsat Lei 10.000.000 — Fondul de rezervă deplin
vărsat Lei 42.549.824.17 — Daune plătite dela fundarea Soc. Lei 147.000.000

„NAȚIONALĂ”

PRIMEȘTE ASIGURĂRI ÎN RAMURILE

INCENDIU, GRINDINA ȘI TRANSPORT ☐☐ ASIGURARI ASUPRA VIEȚEI
☐☐

în condițiunile cele mai avantajoase

Caz de moarte, Supraviețuire, Zestre, Rente viagere, etc.

Asigurări contra riscurilor de războiu în
ramurile de „VIAȚA” și „TRANSPORT”

Informații la sediul social: STRADA PARIS No. 12 (Palatul Societății)

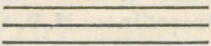
Reprezentanții generali pentru București: D-nii D. A. MARCUS și S. OSIAS

STRADA PARIS No. 12

AGENȚII ÎN TOATA ȚARA

ELITA SOCIETATEI

CUMPĂRĂ AZI NUMAI

CIOCOLATA
CACAO
BOMBOANELE

BERINDEI

De vânzare la toate magazinele de coloniale și cofetării din țară

Prețul 3 Lei

Loc pentru anumiuri